

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. De subsistentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

Matrimum non intellexisse sententiam ponentium esse diminutum medium inter ens reale & rationis; nam qui docent esse diminutum creaturarum ab aeterno esse medium inter ens reale & rationis, per ens reale intelligunt ens simpliciter, actu, & realiter existens, & per ens rationis cui repugnat realis existentia, non verò intelligunt per ens reale, cui non repugnat existentia realis & per ens rationis cui repugnat, nam sic non potest participare rationem utriusque neque esse medium inter illa, dicitur ergò medium, quia habet quandam proportionem & convenientiam cum utroque, cum ente rationis, quatenus non existit realiter; cum reali, quatenus non repugnat illi existere, unde in forma. *R. dist. min. ens reale hoc est illud, cui non repugnat realis existentia, & ens rationis, cui repugnat realis existentia sunt contradictoria concedo min. Ens reale simpliciter actu existens & ens rationis sunt: Contradictoria, nego minorem, & dist. similiter consequens: ergò inter ens reale simpliciter actu existens & rationis non datur medium nego consequ. inter ens reale cui non repugnat existere & rationis non datur concedo consequ. in priori sensu nos medium ponimus, non verò in posteriori.*

Quomodo dicitur medium inter ens reale & rationis.

Procul est ab errore Wiclef.

Quomodo repugnantia Deo repugnant creatura.

V. Per hoc tam creatura non possunt gloriari in se.

Arguitur 2. Hæc Doctrina coincidit cum errore Wiclephi, ponentis creaturarum esse ab aeterno, ergò. *R. negando antec. Wiclephus enim ponit creaturarum esse reale simpliciter ab aeterno, & illud ipsum independentem à Deo, nos verò nihil nisi esse possibile quod ipsis ex natura sua competit, si enim ex natura sua intrinseca non essent possibles, non possent plus produci, quam chymæra.*

Arguitur 3. Si Deus repugnaret, repugnaret etiam creatura possibilis, ergò creatura possibilis habet esse suum à Deo. *R. dist. ant. ex defectu influxus ullius in esse possibili nego antec. ex eo quod si Deus repugnaret non esset aliqua causa quæ posset dare creaturæ esse simpliciter, & consequenter non haberet esse possibile, concedo ant. & dist. consequ. quatenus Deus communicaret ipsi esse possibile per influxum aliquem realem aut intentionalem nego consequ. quatenus non esset possibilis, nisi Deus esset, concedo consequ. Itaque quemadmodum si nullus esset oculus nullus esset color visibilis, attamen oculus non dat colori quoddam sic sit visibilis, ita in proposito, si non esset Deus non esset creatura possibilis, esto Deus non debet ipsi esse possibile.*

Arguitur 4. Sequeretur creaturas posse gloriari quòd haberent aliquod esse saltem diminutum à se ipsis omninò independentem à Deo, sed hoc est absurdum, ergò. *R. negando minorem, nam exigua hæc est gloriatio, qualem eam gloriæ potest habere rana ex eo, quòd possit produci à Sole, & quòd ei conveniat possibilitas independentem à Sole, si nulum possit habere esse actuale nisi dependentem à Sole.*

Instatur: De ratione creaturæ est quòd in quocunq; suo esse, quo recedit à nihilo sit ejus esse participatum, sive sit diminutum, sive

complexum; ergò. *R. quòd si creatura per hoc esse recedat à nihilo, negando ant. in quo manifestè petitur principium, & assumitur hic, quod probari debet.*

Urgetur: Quod semel est imparticipatum semper est imparticipatum, quia tale est ab intrinseco & essentialiter, ergo si creatura habuerunt suum esse imparticipatum semper habebunt. *R. dist. ant. semper in eodem sensu in quo semel habuerunt concedo ant. in alio, scilicet quo ad esse existentia, nego antec. nec impedit hoc esse imparticipatum quo minus creaturæ habeant suum esse participatum, sed potius juvat ad illud, quia alias non posset produci, si non haberet possibilitatem, sicut non haberet possibilitatem, sicut non potest produci Chymæra.*

Quæres: Unde desumenda sit rerum possibilitas? *R. cum D. quòd possibilitas objectiva seu potentia objectiva desumi debet ex Omnipotentia DEI, Logica verò ex rationibus formalibus rerum, intelligendo per potentiam objectivam possibilitatem extrinsecam, per potentiam verò Logicam possibilitatem intrinsecam. Ratio primi est, quia rem esse in potentia objectiva, est obijci virtuti alicujus agentis eam producere valentis, sed divina omnipotentia est talis cui omnes res obijciuntur, ergò ex divina omnipotentia omnis possibilitas objectiva desumi debet: Ratio secundi est, Quia quòd Chymæra sit impossibilis, non provenit ex parte Omnipotentia Dei, quia hæc cum sit infinita virtutis quantum ex se est, æqualiter potens est ad producendam Chymæram ac hominem, ergò defectus provenit ex parte Chymæra, quatenus ex se habet aliquam repugnantiam ad produci, quam non habet homo.*

QUÆSTIO III.

De Subsistentia.

Hæc quaestio vetustioribus Philosophis omninò incognita fuit, utpote quia nulla naturali ratione demonstrari potest, quòd detur aliqua substantia, seu personalitas à natura singulari distincta, unde licet aliqui in ferni concordant ex illo Philosophi axioma, *aut sunt sunt suppositorum*, Aristotelium eam cognovisse, id male præstant, nam ibi non habet nisi quòd actiones sint singularium, quod longe diversum est à supposito; deinde transeat etiam, quòd illa verba habeantur, quis novit eum per suppositum intellexisse aliquid distinctum à individuo. Alii adducunt illum textum 64. primi libri de anima, *Humanitas non res, nec ambulat, sed homo*, verum nil probant naturaliter, quia possunt esse vera propter distinctionem rationis quæ est inter humanitatem considerata in abstracto Metaphysico, & eandem consideratam in concreto Metaphysico, ut significatur per *ly homo*, quamvis ut sic non diceret aliquid realiter distinctum à se ipsa, ut considerata in abstracto. Cognoscitur ergò suppositivitas tantum ex fide, quæ credimus verbum divinum assumptisse naturam humanam, & non aliam.

assumpsisse suppositum humanum, & in Christo defaeto reperiri naturam humanam & non supposititalitatem; seu personalitatem humanam; & ex Authoribus Sanctorum Patrum & praesertim S. Vigilii Episcopi Tridentini libro 2. contra Euthychen, ubi habet propterea Euthychen & Nestorium errasse circa Mysterium incarnationis, quia non distinxerunt personam à natura, unde dum unus ex ipsis unam personam in Christo consideravit, consequenter putavit unam tantum fuisse naturam in ipso: & dum alter consideravit in ipso duas naturas, consequenter putavit in ipso fuisse duas personas, quia scilicet si persona non distinguatur à natura, omnino ubi sunt duae naturae, debent esse duae personae, & ubi est una persona tantum, debet tantum una esse natura. Ad hanc ergo debite enucleandum plures alias difficultates non per singulares Quaestiones, sed per notabilia decidam, quare notandum est primò: Hæc tria nomina videlicet *subsistentia*, *supposititas*, & *personalitas* esse omnino synonyma & significare eandem formalitatem, solumque penes naturas quas afficiunt differre, ex eo enim, quod hæc formalitas naturam substantialem ut sic, sive sit intellectualis, sive non, afficiat, dicitur *subsistentia*, seu *supposititas*; si vero afficiat naturam intellectualem non tantum dicitur *subsistentia* & *supposititas*, sed etiam *personalitas*, unde *personalitas* & *supposititas*, item concreta suppositum, & persona habent se ad invicem sicut minus & magis commune, nam quælibet persona est suppositum, non autem quodlibet suppositum est persona eodemque modo habent ad se invicem, sicut homo ad animal, sicut enim dicere valet, est homo, ergò est animal, non verò e contra est animal, ergò est homo, ita valet, est Persona, ergò suppositum, non verò e contra, est suppositum ergò persona; suppositum ergò dicitur de omnibus substantiis completis, sive viventibus, sive non viventibus, persona verò de solis substantiis viventibus intellectualibus. *Hypostas* idem omnino modo significat, quod persona, quamvis enim antiquitus hoc nomen pateretur æquivocationem, quia interdum idem significabat quod substantia, & ideo Sancti Patres recusabant admittere tres hypostasas in divinis, ne essentiam multiplicare viderentur, modò tamen ex communi usu loquentium & ex concessione Ecclesiae dicuntur tres hypostasas esse in divinis.

Subsistentia, supposititas & personalitas tantum differunt penes res quas afficiunt.

Hypostasis idem est ac persona.

II. Definitur persona.

Notandum secundò: Boetium lib. de duabus naturis & una persona Christi definitur personam quòd sit *rationalis anima individua substantia*, quam definitionem etiam acceptat D. Thomas; sed sic simpliciter & ut verba sonant non placet Scoto in 1. d. 23. q. un, quia sequeretur animam rationalem esse personam, cum sit rationalis naturae individua substantia, similiter & Deitatem, imò & naturam à verbo assumptam cum sit individua, quapropter ne eam ob autoritatem contemnat, exponit & explicat illam per definitionem à Richardo q. de Trinit. cap. 22. datam, quòd *persona sit intellectualis natura incommunicabilis, subsistentia ubi pro substantia substituitur subsistentia*. Quae definitio facile etiam applicari po-

test supposito ut sic, scilicet, quòd sit substantialis naturae incommunicabilis existentia, ex quo patet nullum accidens habere supposititalitatem, consequenter nullum posse dici suppositum.

Notat tertio: Personalitatem, & subsistentiam, seu supposititalitatem formaliter dicere incommunicabilitatem duplicem, duplici communicabilitati oppositam, secundum quam dupliciter res communicari potest alteri, vel ut quod, vel ut quo, illud communicatur ut quod, quod in concreto praedicatur, seu per modum superioris de illo cui communicatur, sic communicatur animal homini, & bruto; homo Petro & Paulo: *Ut quo*, communicatur illud, quod per modum formae communicatur subjecto, vel etiam per modum partis sive integralis sive essentialis cujuscumque respectu sui totius, vel per modum sustentati in sustentante, ut natura humana communicatur verbo. Hinc Deitas, vel Deus non potest dici persona, quia praedicatur in recto de ejus personis, neque anima, quia hæc communicatur ut forma, neque natura humana in verbo, quia hæc sustentatur à verbo & completur ab eo, persona autem nullo modo ex his debet esse communicabilis. His praemis, quoniam inter Catholicos dubium non est personalitatem seu, &c. esse quid distinctum à natura, licet tantummodo hic agitanda erit, & solvenda, quidnam sit illud superadditum & distinctum, Thomista positivum illud dicunt, contrariatur eis Schola Scoti, in qua

III. Personalitas dicitur duplicem negationem.

IV

IV

Dico: *Supposititas in creati nil addit positivum, sed duplicem negationem actualis scilicet & aptitudinalis communicationis alteri ut quod, & ut quo*. Est Scoti in 3. q. 1. d. 1. a. 2. quam etiam variis argumentis, partim Metaphysicis, partim Theologicis probat, & primò quòd Christus non esset perfectus homo & nobis per omnia similis, quia non assumpsisset omnes perfectiones positivas, quae sunt in homine, cum de fide sit Christum non assumpsisse supposititalitatem humanam, ergò.

IV. Supposititas non addit aliquid positivum.

Secundò, quia esset in hominibus aliqua entitas substantialis, quae esset incurabilis, quia secundum SS. Patres suppositum est inassumptibile, ergò esset incurabile, quia secundum D. Damascenum lib. 3. fidei Orth. 6. Quod est inassumptibile est incurabile. Sed omnis argumentis hisce Theologicis, tribus aliis rationibus primam partem, ex qua facile sequitur secunda, probare conabor. Quare

Probatur Conclusio primò: Quia si personalitas creata consisteret in aliqua entitate positiva realiter à natura distincta, posset natura conservari & produci absque supposititalitate ulla, sed hoc est inconveniens, quod in nostra sententia nequaquam sequitur, quia negatio non tollitur, nisi adveniente illo cujus est negatio, cum autem hæc negatio sit communicabilitatis alteri supposito, non potest tolli hæc negatio nisi uniatur alteri supposito, sicque natura non potest esse sine supposititalitate, sive propria sive aliena, ergò non potest consistere in positivo, major patet ex sæpe dictis, quia

V. Ratio prima.

quia omne absolutum prius alio, & ab eo distinctum potest esse sine posteriori, nec videtur ulla tam necessaria connexio: Probatur minor: quia natura humana Petri, verbi gratia, singularis absque suppositalitate, vel habere posset omnes operationes suas, vel non posset, utrumque est inconueniens, ergo: prob. min. quoad primam partem, videlicet esse inconueniens quod possit habere operationes omnes, quia tunc ad nil deserviret suppositalitas, & consequenter non esset dicendum quod esset complementum istius naturae, aut perfectio, quia omne complementum & omnis perfectio ad aliquid deservire debet.

VI.
Plures instantie solvantur.

Dices I. Suppositalitem deservire ad terminandam naturam, quae sine ea quamvis possit habere suas operationes esset tamen interminata. Contra, quia non requireret aliam terminationem positivam quam illam, quam haberet a sua singularitate & existentia, quia si ad nil deservit, ad quid requiritur ulterior terminatio, aut quale esset inconueniens esse sine illa priori termino ad nihilum deserviente.

VII.

Dices 2. Suppositalitem tribuere incommunicabilitatem naturae, & consequenter licet alias operationes habere posset hoc effectu tamen careret. Contrà, illa incommunicabilitas vel est quid negativum, vel quid positivum; si primum dicunt, nobis non contradicunt; si secundum asserunt, non subsistunt quia gratis ponitur aliquid positivum distinctum realiter ad praecise fundandam negationem, cum ipsam sufficienter fundare potest singularis existens: Probatur jam eadem minor, quo ad alteram partem, nimirum quod sit absurdum naturam posse existere, & non posse habere suas operationes, quia non potest assignari ratio cur actiones naturae dependeant magis a suppositalitate, quam ab ipsa natura, ergo si natura potest produci absque suppositalitate poterunt & actiones produci sine illa.

VIII.

Dices: Esse rationem, quia actiones sunt suppositorum. Contra, quia aliqua actiones quae sunt suppositi prout sunt intellectiones & volitiones provenientes ab homine possunt existere & produci non existente supposito ut patet in statu animae separatae, ergo. Deinde sine supposito natura, verbi gratia, humana haberet principia tam proxima, quam remota ad operandum, habet enim animam, ejusque potentias, intellectum & voluntatem, ergo adhuc ibi intelligere posset. Denique si natura singularis potest existere sine omni suppositalitate, unde colligitur quod actiones etiam naturae completae singularis debent esse necessarii suppositorum.

IX.
Altera probatio.

Probatur Conclusio secundò. Si suppositalitas esset aliquid positivum naturae creatae superadditum, illud positivum esset substantia, vel accidens; neutrum dici potest, ergo; major patet, quia ens creatum adaequate dividitur in substantiam & accidens; minor probatur, quia non est substantia aliàs esset pars essentialis, vel integralis Physica, vel Metaphysica, neutrum dici potest, ergo: minor probatur, quia omnes partes essentialis naturae hu-

manae sunt in natura humana Christi aliàs non esset verus homo & perfectus, similiter omnes partes integrales ob eandem rationem: Probatur etiam quod non sit accidens, quia non potest assignari quale nam esset, non quantitas, nam Angeli veram habentes suppositalitem quantitate carent; non qualitas, quia nulla est qualitas quae divinitus conservari non possit separatim, sed subsistentia non potest conservari etiam secundum adversarios, ergo; nec etiam relatio, quia omnis relatio realis debet esse inter duo extrema realia realiter distincta, sed non potest assignari quodnam esset illud realiter distinctum, ad quod terminaretur suppositalitas. Ergo

Dices: Non esse substantiam, aut accedens, sed modum substantiae. Contra primò ille modus, vel est intrinsecus, vel extrinsecus, si intrinsecus, ergo realiter est: identificatus naturae, & sic necessariò assumetur à verbo divino: Si modus extrinsecus, ergo erit realiter distinctus & consequenter debet esse aliquid accidens, & secundum dicta paulò supra modus extrinseci sunt accidentia respectiva. Contra secundò, quia ille modus debet esse substantia in quantum substantia opponitur accidenti, quia non esset quid aptum inherere. Deinde non potest ostendi cur ita debeat esse modus quin sit propria dicta forma, ergo.

Replieabis: Eum non posse esse formam, quia non potest existere sine natura singulari, sicut forma potest. Contra, hoc non tollit rationem formae, tunc, quia id gratis diceretur; tunc quia aliqua forma accidentalis nequeunt existere absque suo subiecto, ut patet de actibus vitalibus in communione Adversariorum, & de formis relativis, in factentia omnium.

Instabis: Ideo non posse esse formam, quia emanat à natura singulari. Contra hoc non tollit rationem formae, quia forma relativa, quae magis necessariò emanat à suo fundamento, quam personalitas, adhuc habent rationem formae.

Probatur tertio Conclusio quo ad eandem primam partem, quia non sunt multiplicanda entia sine necessitate, sed nulla est necessitas assignandi aliquid positivum superadditum, ergo: prob. min. quia nullus effectus est assignabilis competens personalitati, ergo: antecedens patet, quia nullum adhuc assignarunt adversarii.

Probatur secunda pars Conclusionis, quia suppositalitas non consistit in positivo, ergo in negativo, seu in negatione comunicabilitatis ut quod, & ut quò, cum omnia alia quae non sunt supposita ut sunt accidentia & partes essentialis rerum sunt utroque modo comunicabilia, ut patet ex notabili tertio, quod autem consistat in negatione comunicabilitatis tam actualis, quam aptitudinalis probatur, quia si sufficeret sola incommunicabilitas actualis, anima rationalis separata esset suppositum, quia non esset actu comunicata; vel si sufficeret sola incommunicabilitas aptitudinalis natura humana Christi esset par-

sona, & sic in Christo essent duae personae, natura enim humana Christi licet sit actu communicata ad suppositum verbi, habet tamen aptitudinem ut non communicetur, si scilicet personaretur personalitate propria, ergo supposita talitas non potest existere in sola actuali, vel sola aptitudinali communicabilitatis negatione, sed in utraque simul. Sed contra

XII.
Argumentum in contrarium primum.

Arguitur 1. Omnes intelligunt per suppositum & personam & per nomina propria significativa personarum ut sunt *Petrus, Paulus, &c.* substantiam, & non negationem, ergo significant formaliter substantiam, & non negationem. R. disting. ant. omnes intelligunt, &c. quatenus ex communi usu loquendi importatur tota substantia cum omnibus suis complementis concedo ant. quatenus ratio formalis propria, qua constituitur totum significatum istorum nominum sit substantia, nego ant. sic etiam caecus significat animal, non tamen sic, ut ratio formalis significati per hoc nomen sit animal, sed est ipsa caecitas, seu privatio visus.

XIII.
Secundum.

Arguitur 2. Substantia secunda constituitur per aliquid positivum, ergo & substantia prima quae est suppositum, cum haec sit perfectior. R. negando suppositum consequentiae quod scilicet substantia prima sit suppositum, nam humanitas Christi est substantia prima, eam sit singularis, & tamen non est suppositum seu persona; licet autem Philo sophus per substantiam primam idem agnoverit ac suppositum, in hoc tamen nil est curandus, qui non agnovit suppositum sicut nunc agnoscunt Theologi.

XIV.
Tertium est personae divinae sed est disparitas.

Arguitur 3. Personalitas divina est quid positivum, ergo & creata. R. negando consequentiam, quia in divinis reperitur aliquid positivum incommunicabile, in quo possit poni personalitas divina, scilicet Paternitas, Filiatio, & Spiratio passiva, & est de fide quod dentur in divinis & sint incommunicabiles, & quod habeant aliquid positivum munus praeterquam esse principium negationum ullarum; sed in creatis non constat esse aliqua talia ratione, aut autoritate, nec potest assignari quodquam munus positivum, cuius sit ulla necessitas, aut utilitas, ergo non debet dici quod sicut in divinis personalitas est quid positivum, ita & in creatis. Confirmatur haec responsio, quia non omnia quae in divinis sunt debent etiam esse taliter in creatis, nam sapientia, bonitas, &c. sunt substantia, in creatis tamen sunt accidentia.

Item secundum multos adversarios singularitas creata est negativa, & tamen in divinis est positiva, ergo idem dicendum est de personalitate. Tandem incommunicabilitas, quam dicit persona divina formaliter involvit non solum negationem actualis & aptitudinalis communicationis, sed etiam potentialis, quandoquidem repugnet naturam divinam non esse personatam omni personalitate divina, sed personalitas creata non involvit negationem potentialis communicationis, sic ut natura ea affectu specificativo loquendo, repu-

gnet carere ea personalitate, ut patet ex mysterio incarnationis.

XV.
Quartum.

Arguitur 4. Omnis negatio secundum Scotum fundatur in aliquo positivo, & consequenter ad aliquid positivum, nam haec ratio in 2. d. 3. q. 2. contra Henricum probat individuum addere aliquam positivam differentiam speciei, ergo etiam negatio communicabilitatis supponit aliquid positivum, super quod fundetur, consequenter hoc positivum erit suppositalitas. R. cum Scoto 3. d. 5. q. 5. a. 3. dist. ant. omnis negatio quae provenit ab intrinseco & repugnantiam inducit in subiecto ad oppositam affirmationem, ut est irrationalitas in homine, & indivisibilitas in plura in Petro, fundatur in aliquo positivo concedo ant. negatio quae provenit contingenter, & ab extrinseco nego ant. & consequentiam, nam negatio communicabilitatis in natura singulari contingenter & extrinsece tantum convenit naturae, id est, propter defectum causae extrinsecae assumptis, a qua non assumitur, & quia non assumitur, ideo personatur in se per illam negationem. Per has duas objectiones consequenter positae facile & eodem modo solvitur argumentum Fonsecae & Lycheti, quorum primus sic proponit, suppositum est incommunicabile, ergo ab aliquo positivo & consequenter suppositum constituitur per aliquid positivum. Alter vero hoc modo ingenitum ut dicitur de Patre formaliter non dicit per se primum negationem, ergo nec natura incommunicabilis.

XVI.
Quomodo suppositalitas compleatur naturam.

Arguitur 5. Suppositalitas creata complet individuum in ratione substantiae, sed nil potest complere ens positivum, nisi ipsum sit positivum, ergo suppositalitas est quid positivum. R. dist. maj. suppositalitas complet individuum formaliter, proprie & positive nego maj. tanquam conditio, sine qua non potest haberi complementum formale, seu negative, quatenus excludit dependentiam a quocumque supposito extrinseco, a quo possit compleri, concedo maj. similiter dist. min. nil potest complere ens positivum formaliter & positive, nisi sit ipsum positivum concedo min. sicut conditio & negative nego min. & consequentiam, nam etiam absentia omnium quae contristare possunt dicitur complere laetiam. Intrinsece ergo formaliter, & positive completur substantia per suas partes essentielles, & integrales, quibus omnibus habitis sequitur ista negatio, & quia per ipsam colligitur completio, hinc ipsa dicitur complere.

Natura suppositata non admittit sensum specificativum.

Arguitur 6. Si suppositum solum diceret negationem super id quod dicit natura singularis suppositata, sequitur, quod sicut potest dici, quod aer tenebrosus possit illuminari, sic etiam sequitur, quod suppositum posset communicari, sed consequens est contra Theologos, ergo & antec. R. negando sequelam & disparitas est, quia ly *aer tenebrosus* patitur sensum specificativum, ita ut verum sit quod in sensu specificativo seu diviso verum sit quod possit illuminari, suppositum verè significat ita naturam haec affectu negatione, ut nullo modo admissat sensum specificativum & divisum, nam per se

per se primò significat negationem communicationis; unde ut paritas valeret, deberet sic poni, sicut aer tenebrosus potest illuminari sic natura suppositata potest communicari, nam hoc modo sicut primum esset verum, vel falsum, ita & secundum.

Arguitur 7. Non magis ex se determinatur natura ad supposititalitatem, quam ad singularitatem, imò minùs, cum possit esse sine propria supposititalitate, sed ad singularitatem determinatur per aliquid positivum, ergò & ad supposititalitatem. *R.* negando paritatem, quia ad singularitatem ita determinatur natura ut sibi repugnet simpliciter ipsa eadem manente dividi in plura, ideoque oportet, ut hæc repugnantia competat ratione positivi, scilicet differentie individualis, at suppositum non sic determinatur, etiam idem manens nam potest suppositari illo supposito, sed altero.

XVII.
Opponitur &
explicatur
authoritas.

Opponuntur Concilia & S. S. Patres definiunt Verbum divinum assumptisse naturam humanam, & non personam, humanitatem & non hominem, ut patet ex Concilio Calcedon. & ex Cyrillo Alexandrino, &c. item dicunt personam Verbi consumpsisse personam humanam, ac eam destruxisse, ut patet ex Conc. Francofurt. ad Episcopos Hispania, sed tales definitiones essent improprie, si personalitas esset negatio, ergò. *R.* negando min. nam Patres & Concilia nil aliud volebant, nisi contra hæreticos in Christo non esse duas personas, hoc autem optimè salvari potest in nostra sententia.

Dices: Non potest dici non assumi negatio, destrui, & consumi, &c. quia negatio nihil est, ergò. *R.* hæc verba non tam rigorosè sumenda esse, nam constat Patres non voluisse aliud quam personalitatem creatam in natura humana non esse, alioquin nec subsisteret sententia adversariorum, quòd enim nunquam fuit, non potest dici consumi & destrui, constat autem personalitatem creatam nunquam fuisse.

Instabis: Personalitas Verbi supplet personalitatem creatam, sed non supplet nihil, negatio enim nihil est, ergò personalitas non est negatio. *R.* dist. min. non supplet nil ut nihil opponitur omni reali tam positivo quam negativo, quod datur aut dari potest à parte rei independentè à potentia potente facere ens rationis concedo min. non supplet nihil prout nihil dicit omne negativum reale independentè ab opere intellectus nego min. nam per tale nihil redditur natura proximè potens operari, quare dum hæc negatio, seu hoc nihil tollitur debet suppleri per aliquid aliud, & sic in natura humana Christi suppletur per personalitatem Verbi.

Instabis: Verbum divinum supplet id, in quod refundentur actiones humanitatis Christi, sed hoc non esset negatio, quia negatio non includit in se aliquid positivum, ergò. *R.* dist. maj. supplet id in quod refunduntur actiones tanquam in principium influens Physicè nego maj. tanquam in principium formale, quo constituitur natura suppositata, à qua pro-

cedunt formaliter operationes concedo maj. & nego min. cum enim hæc supposititalitas non sit principium Physicum, & non influat positive in operationes, non est inconveniens ut ponatur in negatione.

Arguitur 8. Sequitur quòd potius deprimetur natura humana per unionem hypostaticam, quam elevaretur, sed hoc est absurdum, ergò: Prob. sequela sine unione illa non haberet dependentiam ab ulla supposititalitate, posita aut unione habet dependentiam à supposititalitate divina, sed magis deprimetur natura per dependentiam, quam sine, ergò. *R.* negando majorem cum sua probatione, quia si natura non haberet hanc unionem, tunc haberet dependentiam à propria personalitate, tanquam à naturaliter posteriori, & necessariò consequente ipsam, nisi per illam unionem impediretur, per hanc autem dependentiam, quam diceret ad propriam personalitatem non acquireret natura has perfectiones, quas acquirit ex unione ad Verbum divinum.

Instatur: Secundum Scotum persona creata potest assumere naturam creatam aliam, verbi gratià, Petrus potest assumere naturam Joannis, sed hoc fieri non posset, nisi persona dicitur aliquid positivum, ergò etiam secundum Scotum aliquid positivum dicitur min. prob. quia non posset terminare unionem. Respondet Lorca, Scotum mansisse dubium in hac re; verum in sua sententia non poterat manere dubius, quia certum videtur, quòd unio realis terminari non posset ad negationem: Quare *R.* Scotum dubium mansisse non in hac sententia, sed in sententia tunc communiore constituyente personam per positivum.

Arguitur 9. Natura humana assumpta facit unum per se positivè cum Verbo divino, sed hoc esset falsum in nostra sententia, ergò: Prob. sequela, quia si natura humana non haberet aliquid positivum pro personalitate propria, & esset substantialiter completa positivè, nec cureret aliquo complemento positivo, sed natura non carens aliquo complemento substantiali positivo per se nequit facere unum per se cum illo positivo, quòd ipsi suppet adhi possit, ergò natura humana in nostra sententia non potest unum per se facere cum persona Verbi divini. *R.* primò, negando maj. quia natura singularis non potest facere unum per se positivè cum propria personalitate, ita non videtur quòd facere debeat unum per se positivè cum personalitate Verbi. Quòd confirmatur, quia ex Conciliis & Patribus non habetur quòd faciat unum per se cum Verbo divino in sententia hujus objectionis, nam quamvis contra Nestorium definiatur quòd homo non uniat per accidens cum Verbo, ista tamen unio intelligenda est in sensu Nestorii, qui intelligebat hominem non fuisse unitum Verbo unione Physicæ & reali, sed unione solum secundum affectum & gratiam. *R.* secundò, concessa maj. negando min. cum minore suæ probationis, nam licet verum sit quòd naturaliter fieri non possit, supernaturaliter tamen non implicat, maxime si vera sit major objectionis, nam aliter Verbum divinum cum sit substantialiter completum

pletum non posset facere unum per se cum natura humana, sive illa esset ex se completa, sive non esset, itaque sicut Verbum divinum, licet completissimum sit, positivè potest facere unum per se cum natura humana, ita natura humana licet sit positivè completa potest facere unum per se cum Verbo divino ob eandem rationem.

XIX. Argumentum ultimum.

Arguitur 10. Sequitur, quod natura fuisset de facto personata propria personalitate, sed hoc est inconveniens, ergo: Probatur sequela: quia ipsa natura prius naturam fuit producta quam unio, sed in illo priori habuit negationem actualis & aptitudinalis communicationis, ergo fuit personata propria personalitate. \mathcal{R} . negando sequelam, & distinguendo minorem probationis, negativè, seu permissivè transeat, positivè nego min. hæc distinctio intellecta manet ex sæpe dictis.

Quæres: An partes essentielles & integrales Physicæ habeant proprias subsistentias? \mathcal{R} . partes integrales homogeneas, quæ ab invicem separatæ sunt entia completa & per se (ut sunt partes aquæ) sic separatæ habere proprias & totales subsistentias, quia subsistentia sequitur ad ens substantiale completum, & per se existens. Ad partes verò heterogeneas, quales sunt manus, pedes, &c. non sequuntur subsistentiæ partiales aut totales, quia non possunt dici supposita, sed partes suppositorum, nec etiam sunt entia completa. Idem dicendum est de partibus essentialibus non tantum in toto, sed etiam extra totum, in toto enim actu communicantur alteri supposito, scilicet supposito totius, nec etiam extra totum, quia deest ipsis complementum substantiale reale proximum, subsistentia autem est ultimum complementum naturæ completæ.

XX. Partes homogeneas habent proprias subsistentias.

DISPUTATIO III.

DE PROPRIETATIBUS ENTIS UT SIC.

Omnium rerum essentias quadam concomitantur proprietates & passiones, quæ à natura proprie emanant, tales proprietates entis vulgò quinque assignantur, videlicet, res, verum, bonum, aliquid, unum, sed quia res & aliquid sunt synonyma enti, ideo in re sistendo non nisi tres erunt, de quibus etiam sic Disputabo. Quare sit

QUÆSTIO I.

Quomodo haec proprietates distinguantur ab ente?

I. Supra enumeratas passiones reales esse & positivas vix dubitari potest, nam cum ab ente reali emanent vix rationis erunt; & iterum, quia qualibet proprietas ex ratione sua intrinseca importat aliquam perfectionem, qualem vix dicit ulla negatio: Sed & certum esse videtur, quod aliquando distinguantur, quia alio modo explicatur natura entis ut est una, vera, bona, & ut est ens, quod non fieret, nisi aliquomodo distinguerentur, qualis autem sit distinctio

nam ubi dantur extrema actu à parte rei etiam distinctio debet esse talis, sed ens & proprietates ejus sunt extrema actu à parte existentia, ergo & distinctio debet esse actu & à parte rei, adeoque rationis non sufficit. Deinde sequetur non esse passiones reales, sed rationis, ergo.

Dices: Non sequi, sicut non sequitur hæc passio distinguitur sola ratione, ergo est ens rationis, sed sequitur, ergo distinctio est ens rationis. Sed contra facit, quia Deus cognoscit has passiones de ente & distinctas inter se, ergo sunt à parte rei distinctæ inter se & consequenter ab ente, ut verbi gratia, quæ sunt eadem unitertio sunt eadem inter se & e contra; consequentia patet, quia Deus cognoscit res ut sunt à parte rei, alias fingeret, prob. ant. quia aliter divinus intellectus concipit ens unum aliter ens verum, aliter ens bonum, ergo ut distincta.

III.

II. Proprietates distinguuntur ab ente.

Dico: Proprietates entis distinguuntur formaliter ex natura rei ab ipso ente. Est D. 7. d. 16. q. unica. Hæc conclusio probari potest omnibus principiis, quibus probatur distinctio formalis inter alias proprietates, sine qua rationem proprietatum habere non possent; sed directe contra adversarios probo eandem primò. Non distinguuntur realiter, ergo formaliter ex natura rei, consequentia est clarissima, ant. prob. illud enim realiter distinctum vel esset quid absolutum, vel respectivum, neutrum dici potest, ergo: prob. min. non absolutum alias daretur aliquid ens à parte rei, quod non esset unum, quia ens potest conservari absque omni absoluto realiter distincto; non etiam respectivum, nam nequit assignari terminus ejus realis, quo posito necessariò poneretur & quo non posito non necessariò poneretur, ergo. Probatur secundò contra Suarezem; quia non sufficit sola distinctio rationis, ergo, &c. ant. prob.

Arguitur: Ens in quantum ens ex eo præcisè, qua tale est absq; alio reali modo superaddito habet quiddam necessarium est, ut sit unum, verum, bonum, ergo: prob. ant. ex modo explicandi ens, quia hoc dicimus esse ens, quia habet veram essentiam unam, & perfectionem aliquam realem, ergo. Confirmatur hoc, quia considerando solum conceptum objectivum entis adequatè sumptum ex vi talis conceptus est in se ipso individuus & à quocunq; alio divisus, ergo ex vi proprii esse habet unitatem. Deinde secundum proprium esse habet intelligibilitatem, ergo & veritatem, quæ est fundamentum intelligibilitatis & idem dicendum est de bonitate. \mathcal{R} . negando assumptum quod scilicet ex ratione sua formali habeat quod sit formaliter unum, verum, bonum, quia tale est tantum fundamentaliter: nec obstat vulgaris modus explicandi

IV. Argumentum in contrarium.

Q9999

Ens